

Едит
Несбит

Книгата
с
драконите

Edit Nesbit
The Book of Dragons

Едит Несбит
Книгата с драконите

© Светлана Дичева, преводач, 2017

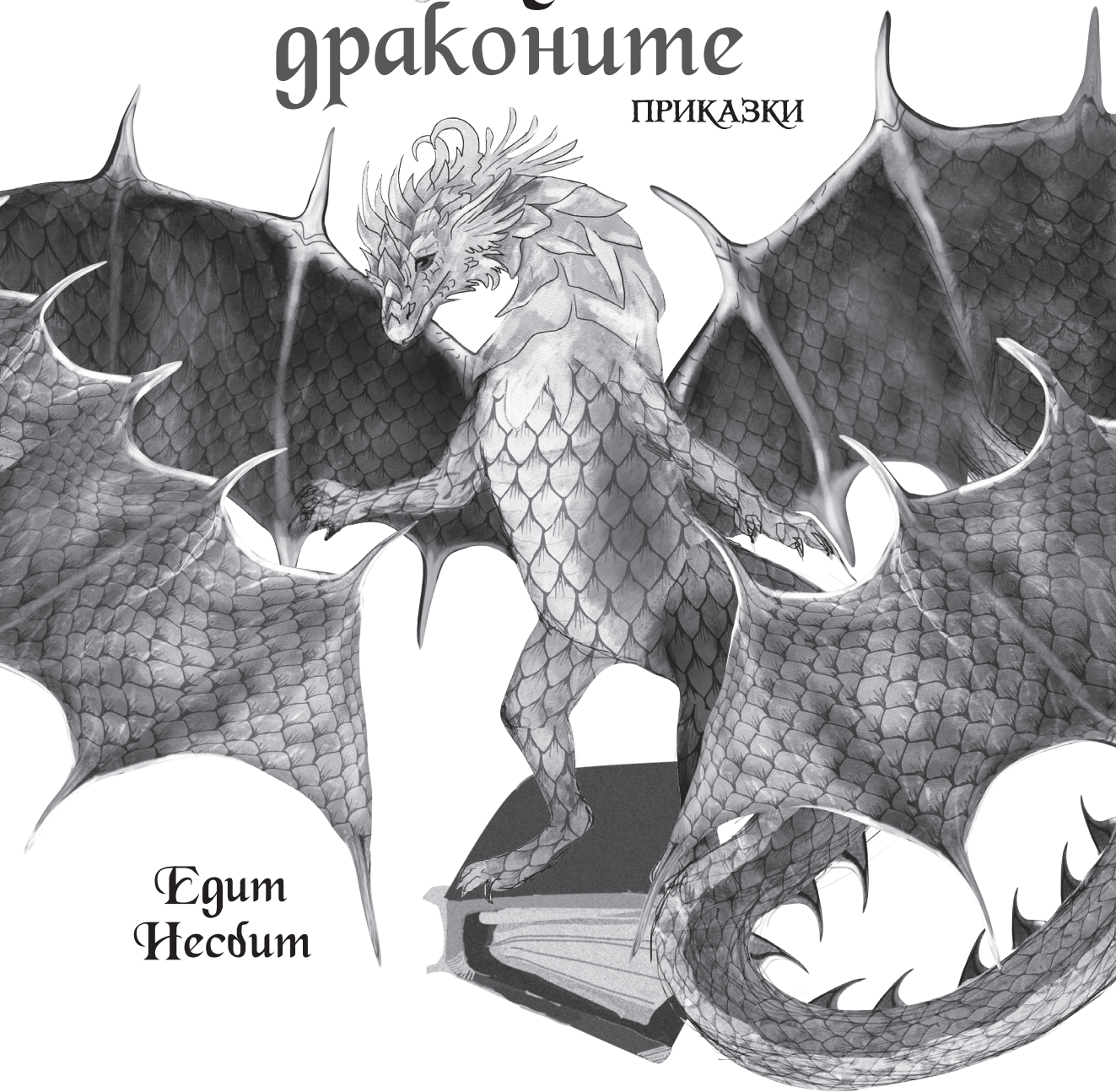
© Венета Атанасова, илюстрации и графичен дизайн, 2017

© ИК „Унискорп“, 2017

ISBN 978-954-330-451-6

Книгата с драконите

ПРИКАЗКИ

Едит
Несбит

Превод от английски
Светлана Дичева

София
2017

СЪДЪРЖАНИЕ

I. КНИГАТА НА ЗВЕРОВЕТЕ.....	7
II. ЧИЧО ДЖЕЙМС, ИЛИ ЛИЛАВИЯТ СТРАННИК.....	21
III. ОСВОБОДИТЕЛИТЕ НА СТРАНАТА.....	37
IV. ЛЕДЕНИЯТ ДРАКОН, ИЛИ ПРАВИ, КАКВОТО ТИ КАЗВАТ.....	53
V. ОСТРОВЪТ НА ДЕВЕТТЕ ВОДОВЪРТЕЖА.....	73
VI. ДРЕСЪОРИТЕ НА ДРАКОНИ.....	89
VII. ОГНЕНИЯТ ДРАКОН, ИЛИ КАМЕННОТО И ЗЛАТНОТО СЪРЦЕ.....	105
VIII. МАЛКИЯТ КРАЛ ЕДМЪНД, ИЛИ ПЕЩЕРИТЕ И БАЗИЛИСКЪТ.....	121

I. КНИГАТА НА ЗВЕРОВЕТЕ

Лайънъл тъкмо строеше един замък, когато дойде новината, и той остави разпилените по пода „тухли“, за да ги събере бавачката, а това се оказа една наистина забележителна новина. Някой почука на входната врата и на долния етаж се чува гласове. Лайънъл помисли, че това е човекът, който идваше да оправя газените лампи. Беше забранено да бъдат палени от момента, в който Лайънъл се беше опитал да си направи люлка, като метна въжето си за скачане върху металното рамо на една от тях, закачена за стената.

И тогава съвсем неочаквано влезе бавачката и каза:

- Господарю Лайънъл, скъпи, те дойдоха да те отведат, за да станеш крал.

И тя се засуети да му смени блузката, да измие лицето и ръцете му и да му среши косата, а докато го правеше, Лайънъл не престана да се гърчи в ръцете ѝ и да нервничи, като ломотеше: „Моля те, недей, бавачке!“ и „Мисля, че ушите ми са съвсем чисти“, или „Остави ми косата, много си е добре“ и „Така е добре“.

- Държиш се така, все едно ще ставаш змиорка, а не крал! – смъмри го бавачката.

В секундата, в която тя се разсея, Лайънъл хукна, без да изчака тя да му даде чиста носна кърпичка, и завари в приемната двама важни господата в червени роби, обточени с кожи, със златни диадеми на главите, а от средата на диадемите стърчеше кадифе и много приличаше на сметаната върху много скъпите изпечени кошнички, пълни с конфитюр.

Те се поклониха ниско на Лайънъл и най-достолепният от двамата каза:

- Ваше Величество, вашият прапрапрапрапрапрадядо, кралят на тази страна, е мъртъв и сега вие трябва да дойдете и да станете крал.

- Да, господине – отговори Лайънъл, – кога трябва да започна?

- Ще бъдете коронясан днес следобед – каза важният господин, който не изглеждаше толкова достолепно, колкото другият.

- Да доведе ли бавачката, по кое време искате да ме отведете и няма ли да е по-добре да си сложа кадифеното костюмче с дантелената яка? – попита Лайънъл, който често беше канен на чай навън и знаеше ритуала.

- Бавачката ще се премести в двореца по-късно. Не, няма нужда да се преобличате, кралската мантия, така или иначе, ще покрие дрехите ви.

Важният господин го поведе към каляска с осем бели коня, спряла пред къщата, в която живееше Лайънъл. Тя беше под номер 7 и се падаше от лявата страна на улицата на изкачване.

В последния миг Лайънъл се затича нагоре по стълбите, целуна бавачката и каза:

- Благодаря ти, че ме изми. Съжалявам, че не ти дадох да ми измиеш и другото ухо. Не, сега няма време. Подай ми шалчето. Довиждане, бавачке.

- Довиждане, пиленце – каза бавачката. – Бъди добър малък крал, казвай „моля“ и „благодаря“ и помни, че трябва да подаваш от тортата на малките момиченца и да не си вземаш по повече от два пъти от всяко нещо.

И така, Лайънъл потегли, за да стане крал. Той никога не беше очаквал да стане крал, не повече от вас, така че всичко това беше твърде ново за него – толкова ново, че никога не беше си и помислял за такова нещо. Така че когато кочияшът потегли през града, той трябваше да си прехапе езика, за да се увери, че всичко това е истина, защото, ако езикът му беше истински, значи не сънуваше. Половин час по-рано той строеше с „тухли“ в детската си стая, а сега преминаваше през улици, по които се вееха знамена, а на всеки прозорец се бяха струпали хора, които махаха с кърпички и хвърляха цветя. Навсякъде край пътя имаше войници в алени униформи и всички камбани на църквите биеха лудо, а към техния звън се добавяше и песента на хиляди гърла, които викаха:

- Да живее Лайънъл! Да живее нашият малък крал!

В началото той малко съжали, че не си е сложил най-хубавите дрехи, но много скоро забрави за това. Ако беше момиче, сигурно тази мисъл щеше да го тревожи през цялото време.

Докато пътуваха, важните господа, които бяха канцлерът и ми-

нистър-председателят, обясняваха на Лайънъл онези неща, които той не разбираше.

- Мислех, че сме република – каза Лайънъл. – Сигурен бях, че от известно време нямаме крал.

- Наистина, вашият прапрапрапрапрапрадядо почина, когато дядо ми беше малко момче – каза министър-председателят. – И оттогава вашият предан народ пести пари, за да ви купи корона. Хората пестят съобразно джоба си – по шест пенса седмично по-заможните, до половин пени седмично за онези, които нямат толкова много. Такова е правилото – короната трябва да бъде платена от народа.

- Но моят прапра- и колкото и да е там прадядо нямаше ли си корона?

- Имаше, но понеже се уплаши от суетата, я даде за претопяване, от нея бяха махнати всички скъпоценни камъни, те бяха продадени и с парите бяха купени книги. Той беше много странен човек и много добър крал, но имаше своите слабости – беше влюбен в книгите. Беше на смъртно легло, когато даде короната за претопяване и не доживя да плати на тенекеджията.

И министър-председателят изтри една сълза, а точно в този момент каляската се закова на място и Лайънъл беше отведен да бъде коронясан. Да бъдеш коронясан, е много по-уморителна работа, отколкото човек може да предположи, и когато церемонията приключи, а Лайънъл беше носил кралската мантия около два часа и всички, на които това им беше работата, бяха целунали ръката му, той беше твърде изтощен и беше много щастлив да влезе в детската стая на двореца.

Бавачката беше вече там, а чайт беше вече сервиран – кекс с кимион и кекс със сливи, конфитюр и препечени филийки с масло, и най-красивия китайски порцелан с червени, златни и сини цветя по него, и истински чай, и възможност да си долееш толкова пъти, колкото ти душата иска.

След чая Лайънъл каза:

- Мисля, че ми се чете книга. Ще ми донесеш ли една, бавачке?

- Благословено да е детето – рече бавачката. – Нали не смяташ, че си загубил способност да движиш крачетата си, откакто стана крал? Я изтичай и си вземи сам.

И така, Лайънъл слезе в библиотеката. Министър-председате-

лят и канцлерът бяха там и когато Лайънъл влезе, те се поклониха много ниско и го запитаха много вежливо защо ги безпокои, а Лайънъл извика:

- О! Какво изобилие от книги! Да не са ваши?

- Те са ваши, Ваше Величество – отговори канцлерът. – Те бяха собственост на покойния крал, вашият прапра...

- Да, знам – прекъсна го Лайънъл. – Добре, ще ги прочета всичките. Обичам да чета. Толкова съм доволен, че се научих да чета.

- Ако ми позволите да ви препоръчам, Ваше Величество – каза министър-председателят. – Аз не бих чел тези книги. Вашият пра...

- Какво той? – прекъсна го Лайънъл бързо.

- Той беше много добър крал, о, да, изключителен крал по неговия си начин, но той беше малко, как да кажа, малко странен.

- Луд? – попита Лайънъл весело.

- Не, не! – и двамата господа бяха искрено удивени. – Не луд, но ако мога да се изразя така, той беше, хм, как да кажа, наполовина умен. И аз не бих искал моят малък крал да има нещо общо с тези книги.

Лайънъл изглеждаше озадачен.

- Истината е – продължи канцлерът, като нервно човъркаше брадата си, – че вашият пра...

- Давай нататък – помоли го Лайънъл.

- Беше смятан за магьосник.

- А не беше ли магьосник?

- Разбира се, че не беше. Той беше най-достойният крал, вашият пра...

- Ясно.

- Но аз не бих докоснал неговите книги.

- Само тази – извика Лайънъл и сложи ръце върху корицата на дебела кафява книга, която лежеше върху писалището.

Тя имаше златни шарки върху кафявата кожена подвързия, златни закопчалки с тюркоази и рубини в извивките и златни триъгълници по ъглите, така че кожата да не се изтъква и похабява твърде бързо.

- Трябва да прочета тази – каза Лайънъл, когато прочете заглавието на корицата, изписано с едри букви: „Книга на зверовете“.

Канцлерът каза:

- Не бъди глупав малък крал.

Но Лайънъл вече беше откопчал златните закопчалки и разгърна първата страница, а на нея имаше красива пеперуда, цялата в червено, кафяво, жълто и синьо, толкова красиво изрисувана, че изглеждаше като жива.

- Ах! – възкликна Лайънъл. – Не е ли красива? Защо...

Но докато говореше, красивата пеперуда размаха многоцветните си криле върху жълтия фон на старата хартия, оттласна се от страницата и излетя през прозореца.

- О! – успя да отрони министър-председателят в момента, в който преодоля буцата от изумление, която беше затъкнала гърлото му и се беше опитала да го задуши. – Това е магия.

Но още преди министър-председателят да заговори, кралят вече беше отгърнал следващата страница, на която имаше блестяща птица, красива и детайлно изрисувана до последното свое синьо перце. Под нея пишеше: „Синя райска птица“, и докато кралят разглеждаше запленено очарователната картинка, синята птица разпери криле върху жълтата страница, размаха ги и излетя от книгата.

Тогава министър-председателят грабна книгата от ръцете на краля, затвори празната страница, където малко преди това беше птицата, и я сложи върху един много висок рафт. А канцлерът нахока Лайънъл:

- Ти си палав, непослушен малък крал!

И той наистина му беше много ядосан.

- Нищо лошо не съм направил – оправда се Лайънъл.

Той мразеше да го хокат, както впрочем мразят и всички момчета – предпочиташе да го плеснат.

- Нищо лошо не си направил? – възмути се канцлерът. – Ах! Но как можеш да знаеш дали нещо няма да навреди? Това е въпросът. Как можеш да знаеш какво има на следващата страница? Може да е змия, червей, стоножка, революционер или нещо подобно.

- Съжалявам, че ви ядосах – извини се Лайънъл. – Елате, нека ви целуна и да бъдем приятели.

И така, той целуна министър-председателя и те започнаха една тиха и приятна игра на кръстчета и нули, докато канцлерът отиде да попълни счетоводните си книги.

Но когато Лайънъл си легна, не можа да заспи, защото постоянно си мислеше за книгата. И щом кръглата луна заблестя в пълния си блясък, той стана от леглото, промъкна се до библиотеката,

покатери се до рафта и взе „Книга на зверовете“. Изнесе книгата на терасата, където лунната светлина беше толкова ярка, сякаш беше ден, и я отвори. Отгърна страниците, където под липсващите картинки пишеше „Пеперуда“ и „Синя райска птица“, и стигна до следващата страница. На нея имаше нещо червено, което беше седнало под една палма, а под него пишеше „Дракон“. Драконът не помръдна, а кралят бързо затвори книгата и се върна в леглото.

Но на следващия ден му се прииска отново да хвърли едно око на дракона, затова взе книгата и я занесе в градината, а когато махна закопчалките с рубини и тюркоази, тя се разтвори сама на картинката с надпис „Дракон“ под нея и слънцето огря страницата. Тогава изведнъж един огромен червен дракон излезе от книгата, разпери огромни алени криле, прелетя през градината и се насочи към далечните хълмове, а Лайънъл остана втренчен в празната страница. Тя изглеждаше твърде празна наистина без дракона, като изключим зелената палма и жълтата пустиня, както и малките червени петна, където четката беше излизала извън контурите на червения дракон, очертани с молив.

И тогава Лайънъл осъзна каква беля е направил. Беше получил титлата крал само преди двацет и четири часа и вече беше пуснал на свобода червения дракон, който представляваше опасност за верните му поданици. А те бяха спестявали толкова дълго, за да му купят корона!

Лайънъл започна да плаче.

Канцлерът, министър-председателят и бавачката дотичаха, за да видят какво става. Когато видяха книгата, веднага разбраха какво се беше случило и канцлерът се развика:

- Ах, ти, непослушен малък крал! Сложи го да си легне, бавачке, и го накарай да осъзнае какво е направил.

- Може би, милорд, трябва първо да разберем какво точно е направил – предложи министър-председателят.

Тогава Лайънъл, потънал в сълзи, каза:

- Това е червеният дракон, той полетя към планината, аз толкова съжалявам и, о, умолявам ви, простете ми!

Но министър-председателят и канцлерът си имаха друга работа, с която да се занимават, вместо да прощават на Лайънъл. Те се втурнаха да се съветват с полицията, за да предприемат някакви действия. Всеки направи онова, което му беше по силите. Започна-

ха да заседават комитети, полицаи застанаха на стража в очакване на дракона, но той си стоеше горе в планината и нищо повече не можеше да се направи. Преданата бавачка междувременно не пренебрегна своя дълг. Тя направи повече от всеки друг, защото нашляпа краля и го наказва да си легне, без да му сервира чай, а когато се стъмни, не му даде свещ, за да чете.

- Ти си един непослушен малък крал и никой няма да те обича – каза му тя троснато.

На следващия ден драконът все още кротуваше, въпреки че по-поетично настроените поданици на Лайънъл твърдяха, че са видели как измежду зелените дървета заблестява червено зарево. Така че Лайънъл си сложи короната, седна на трона си и заяви, че иска да наложи няколко нови закона.

Мога съвсем категорично да заявя, че макар министър-председателят, канцлерът и бавачката да имаха доста лошо мнение за личната преценка на Лайънъл и дори можеха да го плеснат и да го накарат да си легне, в мига, в който седнеше на трона и сложеше короната на главата си, той ставаше непогрешим, което означава, че каквото и да кажеше, то беше правилно и той не можеше да направи грешка. Така че, когато той каза: „Трябва да се прокара закон, забраняващ на хората да отварят книги в училищата и където и да било другаде“, получи подкрепата на поне половината от своите поданици, а другата половина – възрастните – се престориха, че той е много прав.

Тогавя той наложи закон, според който всеки трябваше винаги да получава достатъчно за ядене. И законът се хареса на всички, с изключение на онези, които вече имаха твърде много за ядене.

И когато още няколко много хубави нови закона бяха създадени и написани, той си отиде у дома, направи си къщички от кал и беше много щастлив. И каза на бавачката:

- Сега, когато прокарах толкова добри нови закони, хората ще ме заобичат.

Но бавачката му отговори:

- Пилците се броят наесен, дете мое. Още не знаеш какви поразии може да направи този дракон.

Следващият ден беше събота. Следобеда драконът изведнъж се спусна върху площада с цялата си отвратителна червенина и отнесе футболния отбор, реферите, вратата, топката, всичко.

Тогава хората естествено много се ядосаха и казаха:

- Спокойно можем и да сме република. След като спестявахме през всичките тези години, за да му купим корона, и след всичко, което направихме!

Мъдрите хора поклатиха глави и предрекоха упадък на националната любов към спорта. И, разбира се, футболът изгуби популярността си известно време след събитието.

Лайънъл направи всичко възможно през седмицата да бъде добър крал и хората започнаха да му прощават за това, че пусна дракона от книгата.

- В крайна сметка – казваха те, – футболът е опасна игра и може би е разумно да не се насърчава.

Според общественото мнение футболистите бяха твърде груби и агресивни и вероятно до такава степен се бяха изпокарали с дракона, че той ги беше отнесъл на място, където се играе само с конец¹ и разни игри, които не те правят груб и агресивен.

Все пак парламентът се събра в събота следобед – подходящо време, защото повечето от депутатите бяха свободни и можеха да присъстват, за да обмислят как да се заемат с дракона. Но за нещастие драконът, който иначе беше заспал, се събуди, защото беше събота, и реши да се заеме с парламента. След действията му не остана нито един депутат, така че беше направен опит да се създаде нов парламент, но да бъдеш депутат, беше вече точно толкова непопулярно занимание, както да бъдеш футболист, и никой не се съгласи да бъде избран, така че страната трябваше да се лиши от парламента. Когато настъпи следващата събота, всички бяха малко нервни, но червеният дракон беше доста миролюбив през този ден и изяде само едно сиропиталище.

Лайънъл беше много, много нещастен. Той усещаше, че неговото непослушание беше причинило тази беда на парламента, сиропиталището и футболния отбор, и мислеше, че е негов дълг да опита да направи нещо. Въпросът беше какво?

Синята птица, която беше излетяла от книгата, пееше много сладкогласно в градината с рози на двореца, а пеперудата беше много опитомена и кацаше на рамото на краля, когато се разхождаше

---

¹ Играта с конец, прекаран между пръстите на двете ръце, при която се правят различни фигури. – Бел. прев.

между високите лилии, така че Лайънъл осъзна, че не всички същества в „Книга на зверовете“ бяха зли като дракона, и си мислеше: „Какво би станало, ако освободя от книгата друг звяр, който може да се пребори с дракона?“.

И така, той изнесе „Книга на зверовете“ в градината с рози и разгърна съвсем мъничко следващата страница след тази, на която беше картинката с дракона, за да види какво е написано на нея. Той можа да види само „кора“, но почувства, че средата на страницата се издува от съществуването, което се опитваше да изскочи, затова сложи книгата на една пейка, седна с всички сили върху нея и така успя да я затвори. Тогава затегна закопчалките с рубини и тюркоози и изпрати един слуга да повика канцлера, който беше болен миналата събота и благодарение на това не беше изяден заедно с останалите членове на парламента. Когато канцлерът дойде, кралят го попита:

- Кое животно завършва на „кора“?

Канцлерът отговори:

- Мантикората естествено.

- Какво представлява мантикората? – попита кралят.

- Тя е заклет враг на драконите – отговори канцлерът. – Пие кръвта им. Тя е жълта, с тяло на лъвица и лице на жена. Много ми се иска да бяхме имали няколко мантикори в тоя момент. Но последната умря преди сто години – какъв лош късмет!

Тогава кралят се втурна и отвори книгата на страницата, където пишеше „кора“, и видя картинката с мантикора – цялата жълта, с тяло на лъвица и лице на жена, точно както я беше описал канцлерът. А под рисунката пишеше „Мантикора“.

След няколко минути мантикората се измъкна сънливо от книгата, разтърка очи с лапи и започна жално да мяука. Изглеждаше много глупава и когато Лайънъл я побутна и ѝ каза: „Върви да се биеш с дракона!“, тя подви опашка между лапите си и просто побягна. Скри се зад кметството и през нощта, когато хората спяха, обикаляше наоколо и изяждаше всички котки, които срещаше по пътя си. След това мяучеше още по-сърцераздирателно. А в събота сутрин, когато хората изпитваха известна плахост да излязат навън, защото драконът нямаше определен час за посещение, мантикората се разхождаше нагоре-надолу из улиците и изпиваше цялото мляко, оставено в кутии пред вратите за консуматорите на чай, след което изяждаше и кутиите.

И когато привърши и последното мляко на стойност от половин пени, което е съвсем незначителна мярка, защото нервите на млекаря бяха доста изопнати, червеният дракон се появи на улицата и започна да търси мантикората. Когато го видя, тя хукна да бяга, защото не беше от типа мантикори, които се бият с дракони, и като не видя друга отворена врата, клетото преследвано същество потърси убежище в Централна поща. Там драконът я намери, докато се опитваше да се скрие сред сутрешните пощенски пратки. Драконът веднага нападна мантикората, а пощенските пратки не бяха никакво прикритие. Мяученето ѝ се разнесе из целия град. Изглежда, от всички котета, които беше погълнала, и от цялото мляко, което беше изпила, мяукането ѝ беше доста укрепнало. След това настъпи тъжна тишина и хората, чиито прозорци гледаха в същата посока, видяха как драконът слиза по стълбите на Централна поща, плюейки огън и дим, снопчета от козината на мантикората и парченца от регистрираните писма. Положението беше станало много сериозно. Колкото и да беше нараснала популярността на краля през седмицата, драконът беше сигурен, че може да направи нещо в събота, което да разстрои лоялността на поданиците.

Драконът беше направо непоносим цялата събота, с изключение на часа по обед, когато се излегна под едно дърво да си почине, иначе щеше да се подпали от жежките слънчеви лъчи. Както знаете, драконите са много горещи.

В крайна сметка, една събота драконът се намърда в кралската детска стая и отмъкна домашния любимец на краля – дървеното конче. Кралят плака неутешимо шест дни без прекъсване, а на седмия беше толкова изтощен, че трябваше да спре. Той чу песента на синята птица, която пееше сред розите, видя как пеперудата прелита между лилиите и каза:

- Бавачке, избърши ми лицето, моля те. Няма повече да плача.

Бавачката му избърса лицето и му каза да не бъде малък глупав крал.

- Плачът не е донесъл на никого нищо добро – обясни му тя.

- Не знам – рече малкият крал, – но изглежда, след като плаках цяла седмица, сега виждам по-добре и чувам по-добре. Сега, скъпа бавачке, знам, че съм прав, затова ме целуни, в случай че не се върна. Трябва да се опитам да разбера дали мога да спася хората.

- Щом трябва, значи трябва – каза бавачката, – но гледай да не си раздереш дрехите и да си намокриш краката.

И така, кралят тръгна да спасява поданиците си.

Синята птица пееше по-сладко от всякога, а пеперудата блесеше още по-ярко, когато Лайънъл изнесе още веднъж „Книга за зверовете“ в градината с рози и я отвори – много бързо, за да не се уплаши и да не промени мнението си. Книгата се разтвори широко почти в средата, а най-отдолу на страницата пишеше „Хипогриф“ и преди Лайънъл да има време да види какво има на картинката, се чуха шум от огромни криле, тропот на копита, нежно, сладко, приятелско цвилене и от книгата излезе красив бял кон с дълга, предълга бяла грива и дълга, предълга бяла опашка. Той имаше огромни криле като на лебед и най-нежния мил поглед на света, и застана сред розите.

Хипогрифът потърка своя мек като коприна, млечнобял нос в рамото на краля и кралят си помисли: „Що се отнася до крилете, ти си като моя беден, любим, изгубен дървен кон“. А песента на синята птица беше много звънлива и сладкогласна. Тогава изведнъж кралят видя как през небето бавно преминава огромната зла сянка на червения дракон. И той веднага разбра какво трябва да направи. Грабна „Книгата за зверовете“ и се метна на гърба на милия красив хипогриф. Като се наклони напред, той прошепна в островърхото бяло ухо:

- Полети, скъпи хипогриф, полети възможно най-бързо към Каменистата пустош.

Когато ги видя, че се устремяват, драконът се обърна и ги последва, огромните му криле заплъющаха като облаци при залез, а широките криле на хипогрифа бяха снежнобели като облаци при появата на луната на звездното небе.

Когато хората в града видяха как драконът се втурна след хипогрифа и краля, те всички наизлязоха от къщите си да гледат, а когато хипогрифът и кралят изчезнаха, допуснаха, че се е случило най-лошото и започнаха да обмислят какви дрехи да облекат за дворцовия траур.

Но драконът не можа да хване хипогрифа. Червените криле бяха по-големи от белите, но не бяха толкова силни и белокрилият кон летеше все по-далече и по-далече, а драконът го следваше, докато хипогрифът стигна до средата на Каменистата пустош.

Каменистата пустош приличаше на морски бряг, върху който няма пясък, а само кръгли, подвижни камъчета, и където няма трева и дървета на стотици километри наоколо.

Лайънъл скочи от белия кон точно в средата на Каменистата пустош, бързо откопча „Книга за зверовете“ и я остави отворена на земята. Тогава той се втурна обратно към коня, а камъчетата се разпиляха от бързите му стъпки. Тъкмо беше успял да се метне на гърба на коня, когато пристигна драконът. Той летеше много бавно и се оглеждаше навсякъде за дърво, защото точно в дванайсет часа по обед слънцето блестеше като златна монета в синьото небе, а на стотици километри наоколо не се мяркаше нито едно дърво.

Белокрилият кон кръжеше и кръжеше около дракона, докато той се гърчеше върху сухите камъчета. Ставаше му много горещо, дори от някои части на тялото му започна да излиза пушек. Знаеше, че всяка следваща минута може да се подпали, освен ако не се скрие под някое дърво. Пресегна се с червените си нокти към краля и хипогрифа, но беше твърде слаб, за да ги достигне, а и между другото, не смееше да се напряга твърде много от страх да не се сгорещи още повече. Точно тогава видя „Книга за зверовете“, която лежеше върху камъчетата, отворена на страницата с думичката „Дракон“, изписана най-отдолу. Той погледна страницата и се поколеба, отново я погледна и след един последен яростен гърч се спусна обратно в картинката и седна под палмата, а страницата леко се опърли, когато той влезе в нея.

В мига, в който Лайънъл видя, че драконът наистина се беше върнал в картинката и беше седнал под палмата просто защото беше единственото дърво наоколо, скочи от коня и затвори книгата със замах.

- Ура! – извика той. – Вече наистина успяхме.

Стисна книгата много здраво и я закопча с рубинените и тюркоазните закопчалки.

- О, мой безценни хипогрифе! – възкликна той. – Ти си най-смелият, най-любимият, най-красивият...

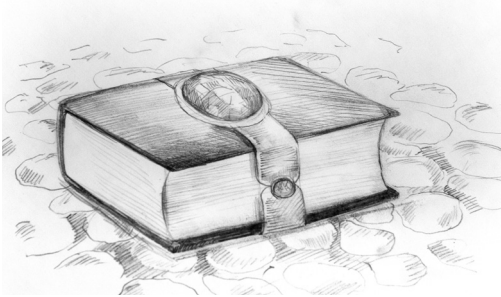
- Тихо – прошепна хипогрифът скромно. – Не виждаш ли, че не сме сами?

И наистина около тях на Каменистата пустош се беше събрала доста голяма тълпа – министър-председателят, парламентът и футболният отбор, сиропиталището и мантикората, дървеното конче и

разбира се, всички, които бяха изядени от дракона. Просто се оказа, че беше невъзможно да ги вземе със себе си в книгата – мястото беше тясно дори само за един дракон – така че той трябваше да ги остави отвън.

Всички те се добраха някак до вкъщи и заживяха щастливо.

Когато кралят попита мантикората къде би искала да живее, тя го помоли да ѝ разреши да се върне обратно в книгата.

- Общественият живот не ме интересува – призна тя.

Естествено, тя знаеше пътя си обратно, така че нямаше опасност книгата да бъде отворена на погрешна страница и драконът отново да излезе навън. И така, мантикората влезе в картинката и оттогава не е излизала оттам. Затова никога не

виждате мантикора през живота си, освен в книжки с картинки. И естествено, мантикората остави всички котки отвън, защото в книгата нямаше място за тях, както и за кутиите с мляко.

Тогава дървеното конче помоли да му бъде разрешено да си тръгне и да заживее в книгата на страницата на хипогрифа.

- Бих искал да живея на място, където драконите не могат да ме атакуват.

И така, красивият белокрил хипогриф му показва пътя към страницата и то остана на нея, докато кралят го извади оттам, за да могат неговите прапрапраправнуци да си играят с него.

Колкото до хипогрифа, той прие предложението на краля да заеме позицията на собственото му дървено конче – длъжност, която беше останала вакантна след оттеглянето му. А синята птица и пеперудата пеят и летят сред лилиите и розите в градината на двореца до ден-днешен.

